

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Oboer/358/2014
Identifikačné číslo spisu:	8713205957
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8713205957.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: Platiť sa oplatí s. r. o., so sídlom Košická 56, Bratislava, IČO: 45 684 618, zast. advokátskou kanceláriou HMG LEGAL, s. r. o., so sídlom Štefanovičova 12, Bratislava, IČO: 35 885 459, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta Mgr. Jána Gajana, proti povinným: 1/ I. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. C. XXXX/XX, I., 2/ N. N., nar. XX. XX. XXXX bytom V., I., 3/ L. nar. XX. XX. XXXX, bytom I., 4/ W., nar. XX. XX. XXXX, bytom I., I., povinný 1/ až 4/ zast. advokátkou JUDr. Zuzanou Medveckou, so sídlom Garbiarska 695, Liptovský Mikuláš, o vymoženie 1.200,62 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21Er/226/2013, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 7CoE/66/2014-109 z 26. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 7CoE/66/2014-109 z 26. 06. 2014 v napadnutej časti, vo výroku, ktorým bolo vyhovené námietkam povinného 1/ proti exekúcii, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Poprad uznesením č. k. 21Er/226/2013-81 z 03. 02. 2014 vyhovel námietkam povinných v 1/, 2/, 3/ a 4/ rade proti exekúcii. Zároveň vyhovel námietkam povinných v 1/, 2/, a 3/ rade proti trovám exekúcie. Návrh povinného v 4/ rade na zastavenie exekúcie zamietol.

V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že exekučným titulom v prejednávanej veci je platobný rozkaz Okresného súdu Poprad sp. zn. Ro/310/1995 z 21. 02. 1995, ktorý nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným dňa 24. 03. 1995. Všetci povinní v 1/ - 4/ rade úspešne vzniesli námietku premlčania, v dôsledku čoho premlčané právo vyplývajúce z exekučného titulu nebolo možné vymôcť. Súd prvého stupňa preto námietkam povinných v 1/, 2/, 3/ a 4/ rade proti exekúcii vyhovel. Za dôvodné sa taktiež považoval námietky povinných v 1/, 2/ a 3/ rade proti trovám exekúcie. Návrhu povinného v 4. rade na zastavenie exekúcie nevyhovel, nakoľko zánik istiny splnením preukázaný nebol a rovnako nebolo preukázané, že by exekúcia mala byť neprípustnou.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací uznesením č. k. 7CoE/66/2014-109 z 26. 06. 2014 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bolo vyhovené námietkam povinného 1/ proti exekúcii a zrušil uznesenie vo výroku o zamietnutí návrhu povinného 4/ na zastavenie exekúcie.

V odôvodnení konštatoval, že pri rozhodovaní o námietkach povinného v 1/ rade proti exekúcii sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v plnom rozsahu poukázal. Ďalej uviedol, že oprávnený ako dôkaz spochybňujúci záver o premlčaní vymáhaného nároku vo vzťahu k povinnému v 1/ rade označil uznanie pohľadávky a dohodu o splátkach. Do spisu žiadny takýto listinný dôkaz nepredložil. K odvolaniu pripojil len zmluvu o pôžičke (č. l. 89 - 90 spisu), vyplatenie úveru v budúcnosti (č. l. 91 spisu), návrh na vydanie platobného rozkazu (č. l. 92 spisu) a platobný rozkaz (č. l. 93 spisu). Oprávnený teda ničím právne významným nepreukázal svoje tvrdenia o písomnom uznaní dlhu zo strany povinného v 1/ rade, pričom si v tomto smere nesplnil svoju procesnú dôkaznú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 120 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.). Z uvedených dôvodov odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. uznesenie vo výroku, ktorým bolo vyhovené námietkam povinného v 1/ rade proti exekúcii ako vecne správny potvrdil. Zároveň zrušil uznesenie (§ 221 ods. 1 O. s. p.) vo výroku o zamietnutí návrhu povinného v 4/ rade na zastavenie exekúcie. Povinný v 4/ rade podaním zo dňa 19. 09. 2013 výslovne žiadal, aby jeho námietkam proti exekúcii bolo vyhovené s tým, že o zastavení exekúcie sa rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia o námietkach povinného v 4/ rade. Z obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O. s. p.) sa teda domáhal zastavenia exekúcie v zmysle ust. § 50 ods. 5 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (Exekučný poriadok), podľa ktorého, ak je rozhodnutie, ktorým sa námietkam vyhoveľo právoplatné, súd exekúciu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie. Rozhodnutie o zamietnutí návrhu povinného v 4/ rade na zastavenie exekúcie bolo preto predčasné.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 02. 09. 2014.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Namietal, že povinný 1/ písomne uznal dlh a z tohto dôvodu jeho nárok nie je premlčaný. Uviedol, že uznanie dlhu v predmetnej veci je dôkaz, ktorý má rozhodný charakter pre posúdenie veci, pričom oprávnený ho uviedol vo svojom odvolaní. Argumentoval, že ak aj oprávnený nepredložil súdu listinu rozhodujúceho významu, a teda jeho odvolanie bolo neúplné, mal ho súd v zmysle § 43 O. s. p. vyzvať na jej doloženie, nakoľko zo samotného odvolania bolo evidentné, že takýmto listinným dôkazom oprávnený disponuje a zrejmu neopatrnosťou nepriložil aj túto listinu ako prílohu k odvolaniu. Keďže odvolací súd oprávneného nevyzval na preloženie listinného dôkazu, na ktorý v odvolaní poukazoval, došlo jeho postupom k odňatiu možnosti oprávneného konať pred súdom. Ďalej oprávnený namietal, že súd nezaslal oprávnenému námietky voči exekúcii podané povinným 1/, 2/ a 4/ a boli mu zaslané len námietky podané povinným 3/. Oprávnený sa tak nemohol k námietkam vyjadriť, čo predstavuje odňatie jeho možnosti konať pred súdom. Navyše odvolací súd sa touto jeho námietku nezaoberal, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené. Oprávnený navrhol, aby dovolací súd zrušil v rozsahu prvého výroku uznesenie odvolacieho súdu a zároveň zrušil v rozsahu prvého a druhého výroku aj uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

K dovolaniu oprávneného sa vyjadril povinný 1/. Uviedol, že dovolanie oprávneného nie je prípustné a existencia vady v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. nevyšla najavo. Poukázal na skutočnosť, že dôkaz o uznaní dlhu oprávnený predložil až k dovolaniu, pričom ho prvýkrát spomenul až v odvolacom konaní a napriek tomu, že taký dôkaz uvádzal tento nepredložil. Odvolací súd preto správne poukázal na to, že oprávnený nepreukázal svoje tvrdenia o písomnom uznaní dlhu zo strany povinného 1/. Povinný 1/ ďalej dodal, že si nie je vedomý, že by takúto listinu vôbec podpisoval a opakovane uviedol, že predmetnú

pohľadávku aj príslušenstvo uhradil. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie oprávneného zamietol a zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.; poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 31. 12. 2014), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených uznesení. V prejednávanej veci dovolateľ napadol dovoláním potvrdzujúci výrok uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo vyhovie námietkam povinného 1/ proti exekúcii. V ostatnej časti nebolo uznesenie odvolacieho súdu dovoláním napadnuté. V zmysle ust. § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. proti takémuto uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené.

Existenciu väd v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. dovolateľ netvrdil a nebola zistená ani dovolacím súdom.

So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pojem "odňatie možnosti konať pred súdom" zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť

taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O taký prípad v prejednávanej veci ide z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v rozpore s právnymi predpismi (§ 43 ods. 1 O. s. p.) a oprávnenému znemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Podľa § 43 ods. 1 O. s. p. sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať. Ak ide o podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania, odošle súd uznesenie do 60 dní od doručenia takéhoto podania.

Každé podanie, ktoré je adresované súdu, musí spĺňať kritériá správnosti, úplnosti a zrozumiteľnosti. Základnou požiadavkou na formu a obsah podania je, aby podanie malo náležitosti predpísané zákonom, ak zákon takéto náležitosti upravuje a vyžaduje. Ak sudca alebo vyšší súdny úradník dôjde k záveru, že podanie je nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné, uznesením rozhodne o ďalšom postupe podľa toho, či ide o podanie, ktoré by podľa obsahu mohlo byť návrhom na začatie konania, alebo o podanie, ktoré takým návrhom nie je. Obsahom uznesenia, proti ktorému nemožno podať odvolanie, je výzva účastníkovi, ktorý posudzované podanie urobil, aby podanie opravil alebo doplnil. Súčasťou výzvy je aj poučenie o spôsobe, rozsahu a potrebe opravy alebo doplnenia a poučenie o následkoch neopravenia alebo nedoplnenia podania. V prípade podania, ktoré by podľa obsahu mohlo byť návrhom na začatie konania, súd musí účastníka poučiť o možnosti odmietnuť také podanie, a pri ostatných podaniach o tom, že bez opravy a doplnenia sa na také podanie neprihliadne. Lehota na opravu a doplnenie nemôže byť kratšia ako desať dní a pretože ide o sudcovskú lehotu, možno ju, spravidla na žiadosť účastníka, predĺžiť bez toho, aby nastali zákonom predpokladané dôsledky.

Dovolateľ namietal, že už v odvolaní poukazoval na skutočnosť, že povinný 1/ dlh písomne uznal, ktorý dôkaz nedopatrením nepriložil k odvolaniu a odvolací súd bez ďalšieho uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a nevyzval ho na doplnenie neúplného podania.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že súčasťou odvolania oprávneného bola aj námietka, že povinný 1/ dlh písomne uznal o čom aj predkladá dôkaz (č. l. 85 spisu). K dovolaniu tento dôkaz vo fotokópii priložil (č. l. 122). Ak dôkaz, ktorý je podstatný pre rozhodnutie vo veci, nebol súčasťou odvolania, tak odvolací súd bol povinný postupovať v zmysle ust. § 43 O. s. p. a mal oprávneného vyzvať na doplnenie neúplného podania. Keďže tak neurobil, zaťažil konanie vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Výskyt niektorej z väd uvedených v § 237 O. s. p. zakladá v každom prípade prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v takto postihnutom konaní, zároveň je ale tiež samostatným dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie zrušiť, lebo takéto rozhodnutie nemožno považovať za správne. So zreteľom na túto vadu Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 O. s. p. v napadnutej časti, vo výroku, ktorým bolo vyhovené námietkam povinného 1/ proti exekúcii, zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. Úlohou odvolacieho súdu bude vyzvať oprávneného na hodnoverné preukázanie svojich tvrdení o uznaní dlhu povinným 1/, ktoré dôkazy následne posúdi a vo veci opätovne rozhodne.

So zreteľom na dôvod, ktorý viedol k potrebe zrušiť dovolaním napadnuté uznesenie, sa dovolací súd nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 tretia veta O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.